

lidt værre, når ministeren i næsten samme ånddrag siger:

»Vi skal passe på, at vi ikke skaber en situation, hvor enhver region, der ligger lidt bag de øvrige regioners udvikling, får en slags krav på lokalisering af en eller flere statslige institutioner. Det bliver dyrt for statskassen.«

Naturligvis koster det penge, naturligvis koster det mange penge at drive statslige institutioner, og naturligvis koster det penge at flytte nogle af dem, hvis udviklingen kræver det. Men det koster sandelig også mange penge ikke at være opmærksom på det regionalpolitiske behov, og hvis man, som ministeren synes at udtrykke det, lægger hele eller størstedelen af ansvaret for den regionale udvikling over på det lokale erhvervsliv, er det det samme som slet ikke at ville føre regionalpolitik. Det er at overlade til erhvervslivet at føre regionalpolitikken. Det er billigt på kort sigt, men det kan næppe være en samfundsmæssig gevinst på lang sigt.

Dansk Folkeparti vil gerne være med til at føre en aktiv og erhvervsfremmende regionalpolitik. Vi ser gerne, at der er lige arbejdsmuligheder i de forskellige dele af landet, men det sker altså ikke, hvis der ikke gøres et aktivt arbejde fra både regeringens og Folketingets side, og derfor er jeg også lidt ked af at måtte sige, at jeg synes, der manglede lidt dynamik i økonomiministerens oplæg. Et sted sagde ministeren, at nu vil regeringen se på, hvordan man har håndteret den regionale udfordring i lande som f.eks. Sverige, Norge og England, for det er et område, hvor jeg tror, vi kan blive bedre, sagde ministeren. Men det er der jo ikke så meget nyt i.

Allerede den 25. februar 1999 besluttede Folketinget, at regeringen hvert år skal udarbejde en regionalpolitisk redegørelse. I redegørelsen fra februar 2001 har man bl.a. set på, hvad der gøres i Norge, Sverige og England og også i nogen grad Tyskland for den sags skyld. Tidligere, allerede i 1995, udgav Erhvervsministeriet en regionalpolitisk redegørelse, og nu annoncerer ministeren, at regeringen vil udarbejde en ny regionalpolitisk vækststrategi i marts 2003.

Det er da alt sammen udmærket, men uden for de store byer – ude i amterne, ude i de mindre kommuner, på de mindre øer og i landdistrikterne – er der efterhånden en voksende utålmodighed. Mange af de forslag, der peges på i de forskellige regionalredegørelser, bruges ikke, men samler støv indtil næste gang, man skriver en ny redegørelse.

Dansk Folkeparti efterlyser derfor konkrete initiativer, og vi vil finde det rimeligt, at regeringen inddrager Folketingets partier og kommunerne i dette arbejde. Det gælder både større kommuner og måske især Det Skæve Danmark, organisationen for små og fattige kommuner, med dens 110 medlemmer.

Det er også næsten symbolsk, at ministeren i sin redegørelse fortæller, at Rigsarkivet flyttes til Odense, at en ny sikkerhedsstyrelse skal placeres et sted i Jylland, og at Skov- og Naturstyrelsen skal flyttes ud, men hvorhen? Det får vi at vide til oktober. Det er, ligesom det her er åbenbaringer, ikke resultatet af en demokratisk proces med høringsrunder, inddragelse af berørte parter, deltagelse af brugerne, debat mellem de politiske partier om de regionalpolitiske virkninger. Næh, man beslutter, og selv om folkestyret trådte sine børnesko i 1849, så ved vi, hvor beslutningsprocessen er placeret.

Kl. 17.05

Dansk Folkeparti er enig med forespørgerne i, at der er behov for at kende regeringens konkrete planer. Det virker ikke rimeligt, hvis ministeren kan nøjes med, at Folketinget får mere at vide om den ny sikkerhedsstyrelse engang ved lejlighed og om Skov- og Naturstyrelsen til oktober. Vi må have nogle konkrete overvejelser.

Vi må have en åben og regulær debat. Debatten bør række lidt videre. Hvis vi ønsker en ensartet udvikling af de forskellige områder i Danmark, skal der gøres en indsats. Så skal der være uddannelsessteder mange flere steder i landet, end vi har i dag, vi skal helt ud også i de mellemstore og mindre provinsbyer. Det er ikke nødvendigvis universiteter, der er brug for. Hele familien Danmark er jo ikke i familie med Einstein, så mindre kan gøre det. Det kan være korte uddannelser.

De steder, hvor statslige institutioner flyttes ud, eller hvor der udlægges aktiviteter til bestående institutioner, kan der jo skabes et samspil mellem det private erhvervsliv og det offentlige. Samspil, det er det, der er brug for. Det er det, der er behov for.

Vi finder det også udmærket, hvis en ny sikkerhedsstyrelse placeres i Jylland. Det kunne f.eks. være i Nordvest- eller Midtjylland, og vi kan så forstå, at man nu overvejer at udflytte Rigsarkivet. Lokaliseringen bør naturligvis være optimal.

Vi vil også støtte en udflytning af Skov- og Naturstyrelsen, og her er det måske et oplagt emne, at Lolland-Falster kunne komme på tæv-